

Mưa tháng 8

Thế đấy, tình đầu tan vỡ, mới tình đơn phương tuổi 17 yên lặng nhưng tươi đẹp nhất. Mai anh đi, tất cả sẽ đóng lại, đóng lại những ngây ngô, đóng lại nụ cười trẻ con nheo màu nắng,... đóng lại những kỉ niệm màu hồng mà nó trân trọng cất trong trái tim vừa biết run.

Mưa...

Nặng trĩu từng giọt xối xuống đầu.

Nó đứng đó mặc cho bộ đồng phục học sinh ướt nhẹp bết vào người càng làm nó run lên mạnh hơn trước mỗi đợt gió đổ ập vào...Đôi chân trần lạnh cóng, rỉ máu.

Cánh cửa trước mặt nó mở tung, luồn ánh sáng ấm áp màu vàng đáng ghét xộc ra, như đùa bỡn, như đùa cợt con nhỏ ngu ngốc là nó đây. Anh hiện ra trước mắt, vẫn dáng vẻ đó, vẫn khuôn mặt đó, vẫn cái cách kéo cao cổ chiếc áo len dày...

...Chẳng có gì thay đổi, ngoài khoảng cách giữa họ...

- Nhiên, sao cháu ở đây \_ Giọng anh ráo hoảng khi nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của nó

- Anh...anh là con của nội em hả? \_ Tiếng nó nghẹn giữa tiếng gào rú của trận cuồng phong ngoài trời, và trong lòng nó.

Anh không nói gì, ánh mắt tránh đi cái nhìn chăm chăm như xoáy của nó. Lôi nó vào mái hiên tránh đi những giọt mưa cứ liên tục xả vào người. Anh với lấy một chiếc khăn phơi trên dây đưa cho nó:

- Lau mặt đi, giờ này chưa về nhà, anh chị sẽ lo lắng cho cháu đấy...Trời đang mưa bão thế này \_ Cái chất giọng trầm ấm quen thuộc vang lên, cái giọng mà nó nhớ da diết khi đêm về, cái giọng mà nó khao khát muốn nghe nhất và nếu là thường ngày, chắc nó sẽ không ngại mà reo lên:" giọng anh hay quá"và rồi nó sẽ khúc khích cười bảo anh nhắc mãi cái tên nó, nhắc mãi cái giọng sưởi ấm trái tim nó

Nhưng đó là ‘thường ngày’ còn đây là ‘bây giờ’. Cái ‘bây giờ’ đó làm nó tưởng những lời nói trầm ấm ấy như dao đâm vào nó, đau buốt.

- Em hỏi...anh trả lời em đi đã\_ Nó gắt lên, sóng mũi cay xè xè

- Gọi là ‘chú’, từ nay hãy gọi là vậy

Chẳng phải câu trả lời đó là cái dấu chắc nịch đã đóng cộp nhằm mình chứng cho sự thật mà nó khó chấp nhận được hay sao? Chẳng phải đó là lời giải đáp cho tương lai của mối tình đầu đơn phương nó giành cho anh sao? Chẳng phải giọng nói anh vẫn như vậy, nhưng sao nó thấy từng từ, từng câu đang đông cứng cơ thể nó, đầu óc mụ mị của nó, hơi thở đứt quãng của nó.

Một kẻ thua cuộc, một con nhóc sợ sệt, tự ti nó muốn níu kéo lại một chút hy vọng mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là cơn ác mộng, và khi ngủ dậy nó sẽ quên hết, quên sạch sẽ, rồi lại cười nói với anh, leo đẹo theo anh trên đường mòn vào những buổi chiều nhạt:

- Anh nói gọi ‘chú’ vậy là xong hả, mười mấy năm qua gọi là anh có sao không?...Đừng nói với em là anh quên...quên hết kỉ niệm tuổi thơ...mới có mấy ngày mà anh thay đổi nhanh vậy sao?...Còn nữa,...anh...anh biết em thích anh mà...thích anh, thích anh từ hồi nhỏ xíu kia kìa...Anh đối xử với em như vậy sao???...Ờ, anh giỏi rồi, nhưng em khó lắm, em không dễ quên được.

- Cháu không hiểu sao, mọi chuyện nay khác rồi, anh...à chú là chú của cháu, là em của anh chị. Chú và cháu không thể nào có quan hệ mờ ám với nhau được...\_Ngừng một chút, anh đưa tay xoa xoa lên mái tóc bết nước của nó, như để cảm thông, như để an ủi, như để thương hại. Một giọng nước từ khóe mắt nó hòa vào mưa, mặn chát\_Yên tâm đi, ngày mai...chú sẽ về thành phố nhập học trường ĐH mới, chú sẽ không về nữa đâu...chú xin lỗi, nhưng thời gian qua, không có chú, không có những kỉ niệm, mọi chuyện sẽ thay đổi nhanh chóng thôi...

Mưa, ngày một lớn, nỗi đau trong lòng nó ngày càng bị chà sát một cách tàn bạo, dù nó có tìm mọi cách cố làm cho vết thương ấy dịu đi. Nó đến nhà anh chỉ cố là cho mọi chuyện dễ dàng hơn, nhưng xem ra nó đã tự tổn thương

chính nó. Bước đi khó khăn, nó không biết vì người nó thấm đầy nước mưa hay vì sức nặng của nỗi đau trong lòng muốn kéo nó ngã khụy xuống.

Nó không thích mưa, nếu không phải nói là ghét. Nhưng có lẽ ở đời có nhiều cái bất thường mà cho dù ta có cố phủ nhận nó cũng không được, như hôm nay, lúc này, nó yêu mưa, yêu những giọt nước lạnh lẽo cứ xối vào nó liên tục, những giọt nước hòa tan nước mắt của nó, hòa tan được sự yếu mềm của nó trước anh, ít nhất là vậy.

Màn mưa dày không ngớt

Gió quật từng đợt vào người như xô ngã

Màn đêm đặc quánh

Bước đi để lại phía sau là tiếng của anh

Nước mắt hòa vào mưa

“Đồ khốn”

“cái gì mà chú, cái gì mà thất lạc mười mấy năm tìm lại”

Thế đấy, tình đầu tan vỡ, mới tình đơn phương tuổi 17 yên lặng nhưng tươi đẹp nhất. Mai anh đi, tất cả sẽ đóng lại, đóng lại những ngây ngô, đóng lại nụ cười trẻ con nheo mắt nắng,... đóng lại những kỉ niệm màu hồng mà nó trân trọng cất trong trái tim vừa biết run.

Nó ôm một trận ra trò.

Má nó hỏi sao nó dầm mưa hôm trước, nó im thin thít. Nó không định hỏi hay không muốn hỏi má nó chuyện của anh. Có lẽ nó không muốn nhắc lại cái sự thật đau lòng đó...

Nhưng cũng có lẽ, nó muốn nuôi hi vọng...

Nằm trên giường, nó không thôi oán hận anh, trách móc số phận sao mà cay nghiệt quá, rồi lại cho rằng mình không sao, rồi lại nổi điên lên nguyên rửa anh thậm tệ.

Đêm, nó nhớ anh quá mà khóc, từng giọt chảy dài dài xuống má, nhưng lại phủ nhận là do mắt khô nên chảy nước mắt thôi. Khóc và chảy nước mắt là 2 việc hoàn toàn khác nhau. Cho dù trời không một chút gió...

Chuyến tàu thời gian lại tiếp tục lăn bánh, không vội vã không đợi chờ, không ưu tiên cho người đến sớm hay muộn...vẫn tạo cho ta những sự bất ngờ khó đoán.

Một năm rưỡi sau ngày định mệnh đó, nó nhận được giấy thông báo trúng tuyển của trường ĐH nổi tiếng trên thành phố. Dĩ nhiên trúng tuyển vào trường điểm ở thành phố lớn nhất nhì nước là điều rất rất rất đáng mừng. Dĩ nhiên là điều đó càng đáng mừng gấp 1000000 lần khi đối tượng được chọn là một đứa kha khá về mọi mặt như nó, chỉ kha khá thôi. Và dĩ nhiên, là con 1 nó phải lên thành phố với nhiệm vụ làm nở mặt ba má. Thêm nhiều nhiều cái dĩ nhiên nữa, để đưa đến quyết định cuối cùng: Lên thành phố học ĐH.

Ngày đi, má nó bin rịn chia tay, bà con hàng xóm cùng mấy anh nó cũng tụ họp đầy đủ tiễn nó

“Ráng học, thỉnh thoảng về thăm má ghen con”-má nó ghen ngào, ôm chặt nó thút thít khóc

“Dạ con nghe má, má nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng làm nặng quá, đau lưng đó má”

“Ừ ừ con cũng zậy”

“má con đi”

Dáng má nó xa dần xa dần, trở thành một dấu chấm nhỏ rồi nhòe đi trong làn nước mắt của nó. Từ khi lọt lòng, nó chưa xa má nó ngày nào, vậy mà bây giờ, nó đi học cách má nó từ tỉnh này sang tỉnh nọ, không biết bao giờ nó về thăm má được. Nhà nó không khá giả, đông anh em, nhưng sống cũng có chút của dư. Lần nhập học này, ba má nó rót không biết bao nhiêu tiền vào, số của dư cũng lặn mất tăm, nó không có nguyên nhân nào để làm biếng học

Cảnh quê cứ dần mất hút sau cửa tàu lửa. Xập xình, đầu nó lắc lư theo nhịp bánh xe trên đường ray. Suốt dọc đường, nó ngủ gà ngủ gật, và trong những

cơ mộng mị dập dờn, ngất quảng, nó thấy má, thấy ba, thấy gia đình nó dưới quê. Bất giác nổi nhớ cuộn trào trong lòng nó, quặn thắt lắt tiim nó. Rồi trong những hình dáng mờ ảo ấy, nó thấy anh. Dù biết khoảng thời gian trống nó không gặp anh, anh có lẽ đã khác với những gì còn sót lại trong đầu nó, nhưng đến tìm nó trong giấc mơ lại là khuôn mặt với ánh nhìn sâu hun hút.

Cố ép mình ra khỏi sự mụ mị, nó trở mình, chép miệng:

“Tàu gì mà khó ngủ quá!!”

---

3h50 sáng, nó đứng chơi vơi giữa nhà ga vắng người, đưa đảo mắt vài vòng tìm người quen ra đón. Ánh mắt nó dừng lại ở người đối diện.

Trời tháng 8 vào thu, buổi sớm như thế này, sương dày đặc như khói là điều không tránh khỏi. Không khí lạnh xung quanh căng đầy trong buồn phổi nó, cổ họng ngứa khiến nó ho khan, nhưng mấy thứ đó không làm nó khó chịu hơn là con người đứng trước mặt

Anh trong chiếc áo len kéo cao cổ màu lông chuột cùng áo khoác ngoài màu đậm, nhìn đứng đắn hơn nhiều so với cái tuổi 22. Vẫn không khác mấy với những gì nó nhớ, vẫn ánh mắt màu khói sâu hút, chỉ là sao mà nó thấy khó gần quá.

Anh ở đây đón nó, nó biết chắc không phải vì nhớ nó hay muốn gặp mặt nó. Chỉ là, đơn giản thôi, nó sắp học cùng trường với anh. Với mấy cái lý do đó cộng với việc, nó là cháu của anh...lẽ nào người này giờ chờ nó là ai khác ngoài anh.

Nó tiến những bước dài tới chỗ anh, lòng nó vững hơn khi nghĩ mình đã đủ mạnh mẽ để đối diện với người trước mặt, nặn ra nụ cười tươi nhất, nó nói lớn:

“Chú. Lâu quá không gặp”

“À...Ừ...cháu đi đường có mệt không”-anh hơi bất ngờ

“Không mệt lắm, cháu ngủ trên tàu rồi”- nó nhanh nhẩu đối đáp

“Anh có cháu gái lớn quá nhi?”

Có lẽ mắt nó chỉ có anh nên sự có mặt của cô gái bên cạnh bây giờ nó mới phát hiện\_một cô gái xinh xắn

“Em là cháu anh Khang thiệt hả”- đôi mắt trong veo của chị lại nhìn nó một lần nữa, vẻ mặt cần sự giải thích.

Nó vẫn đứng đó, trân trân nhìn vào hai người họ. Sự mạnh mẽ, tự tin ban nãy thoáng chốc đã vụt mất, có còn đây chỉ là sự ngạc nhiên, lúng túng.

Trước giờ nó vẫn là đứa chậm chạp, tiếp thu vấn đề cực chậm. Nhưng giờ đây, chỉ nhìn bàn tay chị nắm gọn trong tay anh, nó đã nhanh chóng dập tắt đi tia hi vọng đang chiếu sáng trong lòng nó. Dù sao cũng chỉ là thứ xa xỉ.

[ Có gì mà phải bất ngờ, lẽ tự nhiên thôi mà ]

Đúng, họ là một đôi thật sự, cách họ nhìn nhau, nắm lấy tay nhau và sự có mặt của chị ngay lúc này\_3h50 sáng với một chàng trai tại nhà ga\_ đã nói lên tất cả.

“Chắc tại cháu mệt thôi, đi đường xa thế mà”- anh giải thích cho chị vì sự im lặng bất thường của nó” Về thôi cháu, về nhà của chúng ta, tôi sẽ nấu món mì hải sản cho cháu nhan!!”- chị vui vẻ kéo tay nó, cười nói với nó như rất thân.

” Nhà...của chúng ta”- nó hơi ngạc nhiên, chị có nói lộn không đấy

“Ừ, nhà của chúng ta, nhà của 3 chúng ta, ở đó có TV nè, Tủ lạnh nè, Máy lạnh nữa, còn có máy giặt, có....”

Đầu nó ong ong theo những lời kể của chị, hai người họ sông chung, sống chung với nhau. Vậy hai người còn đem nó về nhà làm chi nữa, để xem 2 người diễn trò tình nhân ân ái ái xé nát tim nó ư

Như nhìn trước được tương lai mù mịt của mình, nó đứng khựng lại, phút chốc tụt khỏi vòng tay đang ôm xềnh xệch của chị. Đầu nó cúi xuống, mắt nhắm nhắm nhìn vào mũi giày, mũi nó lại cay cay, hình ảnh cái mũi giày nhòe nhòe dần-mắt nó chảy nước

“Cháu sao vậy?”- Anh lo lắng nhìn nó, giọng ấm như sưởi

“Chú...”- nó nghèn nghẹn

“Sao vậy?”- anh thấy cái giọng bất thường của nó

“Trường mình... trường mình có kí túc xá không chú”

“Cháu hỏi chi vậy?”

“Có không chú...”- nó bức tức vì anh chẳng bao giờ chịu trả lời đúng trọng tâm câu hỏi của nó

“Có mà...”- giọng chị nhỏ nhỏ thanh thót

“Vậy cháu xin chú cho cháu ở ký túc xá”-nó kiên quyết, nhất định lần này phải dứt hẳn ra, không dây dưa gì nữa

“Sao cháu không ở chỗ chú”

“Cháu... cháu thấy ở ký túc xá sẽ tiện hơn”

“Cháu biết sao?...Ở đó không an toàn đâu, cháu mới lên đây một mình”

“Chú khỏi lo cho cháu, cháu lớn rồi, tự biết mình làm đúng hay sai, chú không cần có trách nhiệm với cháu, không cần phải áy náy với ba mẹ cháu, cháu...hức hức...cháu sẽ nói với họ...chú yên tâm”- nó xoắn 1 tràng những cục tức nghẹn trong người nó nãy giờ, mắt nó chảy nước nhiều hơn, anh đâu cần đối xử tốt với nó làm gì, che chở nó làm gì.

“Cháu nói vậy là sao, chú không bao....”

Anh bỏ dở câu nói khi thấy nó giựt mạnh đồng hành lý từ tay anh, giọng nó run run, hét lớn:

**“KHÔNG CẦN LO, CHÁU SẼ Ở KÍ TÚC XÁ”**

Tiếng tàu ré lên chém vào không trung, lại là một chuyến tàu mới. Trời sáng rồi, một ngày mới, lại một ngày mặt trời mọc như mọi ngày. Nhưng hôm nay

là ngày đặc biệt với nó, ngày một hướng đi mới rẽ ra cho nó. Ngày mà nó sẽ đứng ra xa anh, ngày mà nó kết thúc những ảo ảnh về anh, ngày mà nó có thể nhìn thấy những cảnh xung quanh đường đi thay vì ánh mắt ngập tràn hình anh.

NGoài kia nắng ngập phố, nhưng nó vẫn thấy mưa ướt vai.

Nó sớm quên anh thôi...